

at der forelå en krænkelse af skibsfartens frihed, og henviste til, at også andre nationers skibe, deriblandt danske, var blevet opbragt af nationalistkinesiske styrker i farvandene ved Kina i ly af den amerikanske flådes patrouillering af disse områder.

Nationalistkinas delegerede svarede, at opbringelser kun skete for at hindre krigsvigtigt materiel i at nå frem til det kinesiske fastland, og at hans regering, hvor der var tale om bona fide neutrale handelskibe, altid ville være rede til at forhandle om en ordning i det enkelte tilfælde.

Den britiske delegerede nævnte, at indgrebene overfor britiske skibe hovedsagelig havde indskrænket sig til en inspektion, hvorefter skibene havde fået lov at fortsætte rejsen, og noterede med tilfredshed nationalistkinas tilbud om at yde erstatning for tab påført skibe, hvis ladning befandtes i orden. Selvom Storbritannien ikke kunne anerkende nationalistkinas ret til at standse britiske handelsskibe, kunne hele skylden for forholdene i disse farvande ikke lægges på nationalistkina. Fra britisk side kunne man derfor ikke støtte et syrisk forslag om at opfordre medlemsstaterne til at afholde sig fra handlinger i strid med skibsfartens frihed, til fordel for hvilket Sovjetrusland havde trukket sit eget resolutionsforslag tilbage. I stedet vedtoges det bl. a. på forslag af USA at forelægge de herhenhørende folkeretlige spørgsmål for FN's folkeretskommission. Vedtagelsen skete med 35 stemmer, herunder de nordiske lande, mod 5 (østblokken), medens 15 afholdt sig fra at stemme.

Denne beslutning bekræftedes den 17. november af plenarforsamlingen med 39 stemmer, deriblandt de nordiske lande, mod østblokkens 5 stemmer, medens 14 afholdt sig fra at stemme.

18. Vest Ny Guinea.

(Dagsordenens punkt 61).

Drøftelserne om spørgsmålets optagelse på dagsordenen indledtes af den indonesiske delegerede med en historisk fremstilling, under hvilken han henviste til den ved Indonesiens opnåelse af uafhængighed i 1949 med Holland afsluttede overenskomst, ifølge hvilken der inden et år skulle

optages forhandlinger om Vest Ny Guineas fremtidige politiske status. Disse forhandlinger var endt resultatløse, hvorfor Indonesien nu havde set sig nødsaget til at indbringe den foreliggende tvist for FN. Den hollandske delegerede svarede, at hans regering havde fremsat flere konstruktive forslag, der imidlertid alle var blevet afvist af Indonesien. Holland havde til stadighed bestræbt sig for gennem sin administration af området at bringe dennes primitive befolkning frem til en bedre materiel og kulturel levestandard, men befolkningen var endnu langt fra moden til selv at tage bestemmelser om sit tilhørsforhold. Suveræniteten over Vest Ny Guinea var retteligt hos Holland, der ikke kan gå med til at overdrage suveræniteten til Indonesien.

De indonesiske krav blev støttet af Indiens delegerede, der understregede, at Ny Guinea geografisk må betragtes som hørende til Indonesien, og bemærkede, at han havde noteret en gammelkendt tone i den hollandske delegeredes tale, i hvilken Vest Ny Guineas befolkning blev omtalt som en primitiv befolkning, overfor hvilken Holland havde forpligtelser. Han ville ønske, at Holland ville frigøre sig for disse forpligtelser, idet han spurgte, om tiden ikke var kommen for den hvide mand til at lade denne byrde gå over på stærkere skuldre.

Spørgsmålet blev derpå optaget på dagsordenen med 39 stemmer for (de arabisk-asiatiske lande og en stor del af de latin-amerikanske lande samt østblokken), 12 imod (deriblandt de skandinaviske lande og Benelux), medens 9 (bl. a. USA og Island) afholdt sig fra at stemme.

Under den påfølgende debat i 1. udvalg uddybedes de modstående anskuelser. Den nederlandske delegerede beklagede, at spørgsmålet var blevet indbragt for FN, som ikke var nogen domstol. Skønt den indonesiske regering baserede sin argumentation på juridiske fortolkninger, ville den ikke gå med til at forelægge sagen for den internationale domstol. Der var blandt den indfødte befolkning ingen uafhængighedsbevægelse eller bevægelse for tilslutning til Indonesien, men Nederlandene ville til sin tid lade befolkningen selv træffe bestemmelse om sin fremtid.